

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[Υπό Δ. Πιραντέλλο]

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

Μ(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 ἡ μαντεύση τὸν δρόμο ποὺ ἀκολούθησε ἡ σφαῖρα, αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸ γιατρὸ τὸ οὐσιώδες αὐτῆ τῆ στιγμῇ. Ἐβλεπε τὸν πληγωμένο σὺν ἑνα πάσχοντα, ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβῆ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε στὸ νοῦ του. Μόνο ἡ παρουσία τοῦ Βιβόλη τὸν ἔκαμε νὰ συλλογισθῇ ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Κόρσι ἦτο γνωστὸ καὶ τὸ δρᾶμα ἀνεστάτως ὅλη τὴν τὴν πόλι, καλὸ θὰ ἦταν νὰ δημοσιεύσουν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ γιατρός.

— Βιβόλη, θὰ γράψῃς πῶς ἐγὼ τὸν γιατρεύω.
 Ὁ δόκτωρ Σίξς ξερόβηξε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ τῆς κλίνης.
 — Καὶ μπορεῖς νὰ προσθέσῃς ὅτι ἔχω βοηθῆ μου τὸν δόκτορα Κυζίμο Σίξς τὸν ὁποῖον σοῦ συνιστῶ, ἐπρόσθεσε ὁ Βακαλόπουλος...
 Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ, ὁ ἐτοιμοθάνατος μισοάνοιξε τὰ μάτια καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια. Οἱ δύο γιατροὶ καὶ ὁ Βιβόλης τὸν κύτταξαν μὲ φρίκη.

— Ἐγεί περτέ... μουρμούρισε μὲ μορφασμὸ ὁ Βακαλόπουλος.
 — Ἐγὼ φεύγω, εἶπε σιγανὰ ὁ Βιβόλης, δίνοντας τὸ χέρι στὸ Βακαλόπουλο καὶ χαιρετώντας μὲ τὸ κεφάλι τὸν Σίξς.

— Σίξς, περάστε ἀπ' ἐδῶ, νὰ τὸν ἀνασηκώσουμε, εἶπε ὁ Βακαλόπουλος μᾶς χρειάζονται δύο νοσοκόμοι ὡς τόσο ἄς δοκιμάσουμε. Θὰ ἐπιδέσω τὴν πληγῇ.

— Θὰ τὴν πλύνω; ῥώτησε ὁ Σίξς.
 — Ναί. Τὸ οἰνόπνευμα, καὶ τὴ λεκάνη, παρακαλῶ. Τοίμασε καὶ τοὺς ἐπιδέσμους... Καὶ πάγο.

Ὁ Τοιμάσος Κόρσι, ὅταν τοῦ ἐπέδεναν τὴν πληγῇ, ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐσκυθῶρῶπασε, ζήτησε νὰ παραμερῆσῃ τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ καί, μὲ φωνὴ βραχνῆ, εἶπε :

— Ὁχι, ὄχι...
 — Πῶς ὄχι ; ῥώτησε μὲ ἀπορία ὁ δόκτωρ Βακαλόπουλος. Ἄλλὰ μιά αἰμοπτυσία δυνατὴ ἐπνίξε τὰ λόγια τοῦ Κόρσι στὸ λάρυγγά του καὶ τὸν ἔφριξε πάλι λιποθύμων...

Τότε οἱ δύο γιατροὶ τὸν ἐπλυναν καὶ τοῦ ἐπέδεσαν τὴν πληγῇ ἡσυχοί, χωρὶς διακοπῇ.

Δ΄.

— Ὁχι, Μαμά, ὄχι... Δὲν μπορῶ...
 Ἡ Ἀδριανὴ συνήλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία της καὶ ἤρθε νὰ ὑποχωρήσῃ στὰς παρακλήσεις τῆς μητέρας της. Ν' ἀφήσῃ τὸ σπῆτι τοῦ συζύγου της μαζί μὲ τὰ παιδιά, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ.

Αἰσθανόταν πῶς ἦταν καρφομένη στὴν καρδέλα της, εἶχε σκοτοδινῆ καὶ ἔτρεμε, σὰ νάπεσε στὰ πόδια της κεραυνός. Μάταια ἡ μητέρα της τὴν παρακινόυσε :

— Ἐλα, πῆμε, Ἀδριανῆ, Μ' ἀκούς ;
 Ἄφησε νὰ τῆς φορέσουν ἕνα σάλι στοὺς ὤμους, τὸ καπέλλο της στὸ κεφάλι· κύτταξε ἴσια ἔμπροσς της, σὰ ζητιάνη. Δὲν κατώρθωσε ἀκόμη ν' ἀντιληφθῇ τί της συνέβη. Τί της ἔλεγε ἡ μητέρα της ; Ν' ἀφήσῃ τὸ σπῆτι ; Πῶς μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ, σὲ μιά τέτοια στιγμῇ ; Καὶ γιατί ; Ὁ ἀντρας της δὲν ἦταν πιά δικός της ; Ὁ πόθος της γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ εἶχε σβύσει. Τί ἔκαναν στὸ διάδρομο ἐκεῖνοι οἱ δύο ἀστουφύλακες ;

— Καλύτερα ν' ἀποθάνῃ ! Ἄν ζήσῃ, θὰ τὸν στεῖλουν στὸ κάτεργο ! τῆς τόνισε ἡ μητέρα της.
 — Μητέρα ! τῆς εἶπε ἱκετευτικὰ, κτυπιώντας τὴν στὰ μάτια.

Μὰ ἐκεῖνη χαμήλωσε ἀμέσως τὰ μάτια γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

Στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της, διάβαζε τὴν καταδίκη τοῦ συζύγου της : «Σκότωσε τὸ Νόρη ! Σ' ἀπαιτοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ Νόρη ! Αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ ἀγνοῆ ! δὲν μπορούσε ἀκόμη οὕτε νὰ σκεφθῇ, οὕτε νὰ ἐνοήσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχε ἀκόμη ἔμπροσς τὰ μάτια της τὴν εἰκόνα τοῦ φορείου καὶ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν πληγωμένο καὶ ἐτοιμοθάνατο Τοιμάσο της ἐπάνω στὸ φορεῖο... Ὁ Τοιμάσος σκότωσε λοιπὸν τὸ Νόρη ; Τάφτισε μὲ τὴν Ἀγγελίκα Νόρη καὶ ὁ σύζυγός της ἀνεκάλυψε ; Συλλογίστηκε πῶς ὁ Τοιμάσος κρατοῦσε πάντα τὸ περιτρίφοπτό του μαζί του. Τὸ κρατοῦσε γιὰ τὸ Νόρη ; Ὁχι. Τόποιε πάντα μαζί του. Οἱ Νόρηδες μόνο ἀπὸ ἕνα χρόνον κατοικοῦσαν στὴν πόλι.

Στὸ σκοτισμένο μυαλὸ της παρήλασαν ἕνα πλήθος εἰκόνας, ἡ μία ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλην, σὺν ἀστρατέας... Οἱ Νόρηδες ἦσαν ἀπὸ μιά πόλι τῆς Καλαβρίας ν' ἕνα γράμμα συστατικὸ γιὰ τὸν Τοιμάσο, ποὺ τὸν εἶχε περισυλλέξει ἐγκάρδια μὲ τὸν διαχτυκὸν χαρακτήρα ποὺ πάντα τὸν διέκρινε, μὲ τὸ ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο στὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του, μὲ τὰ μάτια του τὰ γεμάτα ζωῆ καὶ ἐνεργητικότητας, ποὺ τὸν ἔκαναν σ' ὅλους ἀγαπητὸν.

Αὐτὸς ὁ τόσο διαχτυκός

ἄνθρωπος εἶχε κατακτήσῃ καὶ αὐτὴ τὴ γυναῖκά του, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου των. Τὴν συμπαρέδουε καὶ αὐτὴ στὴν πληθώρα τῆς ζωῆς ποὺ ἔκλειε μέσα του καὶ ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀκολουθῇ τὸν χειμαρρὸ τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ συλλογιέται, πηδῶντας ὄλους τοὺς φραγμούς, ὁλαζτὰ ἐμπόδια. Πολλὲς φορές, αὐτὴ σταμάτησε στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ κρῖνῃ κάποια πράξι τοῦ συζύγου της ποὺ δὲν τὴν εὐρίσκε σωστῇ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς εἶδνε καιρὸ νὰ κρῖνῃ ὅπως δὲν ἀπέδιδε σημασία καὶ στὰς πράξεις του. Ἦξερε ὅτι θάχανε τὰ λόγια της ἂν ζήτησε νὰ τὸν νουθετήσῃ, γιὰ ἡ ἐκεῖνος ἐννοοῦσε νὰ τραβῆ πάντα ἔμπροσς μὲ κάθε θυσία, χωρὶς νὰ σταματῇ γιὰ νὰ διακρῖνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Ἔμενε εὐθυμὸς καὶ ἀνοιχτοκάροδος, τὸν ἐξάγνιζε αὐτὴ ἡ ἀδιάκοπη ἐνεργητικότης, ἦταν γενναῖοψυχος, ἀπλοϊκός καὶ μ' ὄλους φίλος. Στὰ τριανταοχτὸ του χρόνια, ἦταν ἀκόμη σὺν ἑνα μεγάλο παιδί, ἱκανὸς νὰ παίξῃ σ' ἀλήθεια μὲ τὰ δύο του παιδάκια, καί, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων παντρεῖά, ἦταν ἀκόμη τόσο ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖκά του...

Καὶ σήμερα, μονομιάς, αὐτὴ ἡ κεραυνόβολος ἐκρηξίς ! Μὰ πῶς ἦτο δυνατόν ; Τὰ πράγματα δὲν ἴσχυον νὰ τὴν ἀποπείσουν ἀπὸ τῆ θεομῆ ἀγάπῃ ποὺ εἶχε στὸ συζυγὸ της, ποὺ ἤξερε ὅτι ἦτο ἀμοιβαία.

Κάποιες μικρὲς ὑπηρεσίες, ναί. Μὰ τὸ ψέμμα, ὄχι ! τὸ ψέμμα δὲν εὐρίσκε θεσί στὸ διαχτυκὸν χαρακτήρα του. Πῶς τάφτισε μιά συγγμῇ μὲ τὴν Ἀγγελίκα Νόρη, αὐτὸ δὲν ἐσίμανε πῶς τὴν εἶχε προδοῖσῃ, αὐτὴ τὴ συζυγὸ του. Ὁχι, δὲν μπορούσαν νὰ ψεύδονται τὰ χεῖλη του, τὰ μάτια τοῦ, τὸ γέλιο του ποὺ σκορπούσε χαρὰ σ' ὅλο τὸ σπῆτι. Τὴν Ἀγγελίκα Νόρη ; Τὴν ἤξερε πῶς δὲν ἄξιζε τί ποτε, μὲ τίποτε, οὕτε γιὰ τὸν ἴδιον τὸν συζυγὸ της τὸ Νόρη. Μιά ἄλλη ἀδυναμία ἀπὸ κείνης ποὺ οἱ ἀντρες δὲν ἔφερον, οὕτε μπορούσαν νὰ τῆς ἀποφύγουν. Καὶ ὅμως σὲ ποιά ἀβυσσο ἔπεσε, πέρνοντας μαζί του τὸ σπῆτι του, τὴ γυναῖκά του τὰ παιδιὰ του !

— Παιδιά μου ! παιδιὰ μου ! ἐφῶνασε ἐπὶ τέλους.

Ἐκλαιγε μὲ λυγμούς, κρύβοντας τὸ πρόσωπο μέσα στὰ δύο τῆς χέρια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πιά τὸ βάραθρο ποὺ ἀνοίγονταν μπροστὰ της.

— Πάρτα μαζί σου, εἶπε γυφίζοντας στὴ μητέρα της. Ἄς φύγουν, νὰ μὴ βλέπουν... Μὰ ἐγὼ, ὄχι, μένω...

Σηκώθηκε, προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, πῆγε, μὲ τὴ μητέρα της ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε, νὰ ζητήσῃ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶπαι ζῶν μαζί σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ ὑπηρετριά τὰ εἶχε κλείσει. Ἄρχισε νὰ τὰ νύνη ἀνίγοντας τοὺς λυγμούς ποὺ τῆς ἤρχοντο στὴ κάθε ἀθάνα ἐρώτησι τῶν παιδιῶν :

— Μὲ τὴ Γιαγιά, ναί... Περιπάτω μὲ τὴ Γιαγιά... Στὰ ἀλογάκια ; Ναί... Καὶ σπαθί !... Ἡ Γιαγιά θὰ μοῦ τ' ἀγοράσῃ.

Ἡ μητέρα της κύτταξε, μὲ παραγμένη καρδιά, τὴν ἀπαρηγόρητὴ κόρη της, τὸ λατρετὸ παιδί της, ποὺ ἦταν τὸς ὅμορφη !... Τώρα ὅλα τελείωναν γι' αὐτὴ, καὶ σὺν ἄγριο μῶσος της γὰ ἐκεῖνον ποὺ ἔφερε ὅλη αὐτὴ τὴ δστυχία στὴν κόρη της, τῆς ἐρχόταν ἐπιθυμία νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ἀγοράκι, ποὺ ἦταν ἡ πιστὴ εἰκόνα τοῦ πατέρα του, ἡ ἴδια φωνή, ἡ ἴδια χειρονομίες.

— Τὸ ἀποφάσισες νὰ μὴ μ' ἀκολουθήσῃς ! τὴν ἔναρωτήθηκε, ὅταν τὰ παιδιὰ ἦσαν ἔτοιμα. Ἐγὼ, δὲν θὰ πατήσω πιά τὸ πόδι ἐδῶ. Θὰ μένῃς μόνη... Τὸ σπῆτι τῆς μητέρας σου σοῦ εἶνε πάντα ἀνοιχτὸ. Θάρθῃς αὐριο, ἂν ὄχι σήμερα. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀποθάνῃ, θά...

— Μαμά ! εἶπε ἱκετευτικὰ ἡ Ἀδριανῆ, δειχόντας τὰ παιδιὰ.
 Ἡ πατρὶτικὴ κυρία ἐσιώπησε καὶ ἔφυγε μαζί μὲ τὰ ἔγγονα της καθὼς εἶδε νὰ βγαῖνῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πληγωμένου ὁ δόκτωρ Βακαλόπουλος.

Ὁ γιατρός σίμως στὴν Ἀδριανῆ γιὰ νὰ τῆς συστήσῃ νὰ μὴ διαταρᾷ τὴν ἡσυχία τοῦ συζύγου της πρὸς τὸ παρόν.

— Ἡ πιὸ ἐλαφρὰ συγκίνησις μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποβῇ ὀλεθρία. Προσέχετε εἰς τίποτε νὰ μὴ ἐνοχληθῇ. Ἀπόψε τὴ νύχτα θὰ τὸν προσέξῃ ὁ συνάδελφός μου. Ἄν μὴ χρειασθῆτε...

Δὲν ἀποτελείωσε. Εἶδε πῶς ἡ Ἀδριανῆ δὲν τὸν ἀκουγε, οὕτε τοῦ ζήτησε λεπτομέρειες γιὰ τὸ τραῦμα. Φοροῖσε στὸ κεφάλι της τὸ καπέλλο σὰ νὰ ἦταν ἐτοιμῇ ν' ἀφήσῃ τὸ σπῆτι. Ὁ γιατρός μισόκλεισε τὰ μάτια, κούνησε τὸ κεφάλι, μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ, καὶ ἔφυγε.

Ε΄.

Τὴ νύχτα, ὁ Τοιμάσος Κόρσι ἀνέκτισε κάπως τὰς αἰσθήσεις του. Στὸν πυρετὸ ποὺ τὸν ἐβασάνιζε, ἄνοιξε τὰ μάτια του στὸ ἥμιφως τοῦ δωματίου.

(Ἀκολουθεῖ)